

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 4. 4. 2019 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Bílkové, Ph.D., a přísedících Ing. Josefa Drábka a Zdeňka Honse,

takto:

Obžalovaný

XXX, narozený XXX, XXX, trvale bytem XXX, adresa pro doručování XXX,

je vinen, že

od XXX, a naposledy v XXX, kde společně žil s XXX, narozenou XXX, a jejich XXX, narozenou XXX, XXX, narozenou XXX, XXX, narozenou XXX, XXX, narozeným XXX, a XXX, narozeným XXX, opakovaně, v nepravidelných intervalech, hrubým a bezcitným jednáním, výbuchy vzteku, fyzickými ataky, které se děly někdy i před dětmi, a vynucovaným XXX svou XXX v rámci společného soužití níže rozvedeným způsobem trápil a zle s ní nakládal, a to tak, že nezřídká v opilosti opakovaně vyvolával hádky, poškozené XXX často něco vyčítal, zejména, že je XXX a říkal jí, že je „XXX“, urážel její rodinu, což jí velmi vadilo, dával jí XXX, až jí XXX;

poškozená při hádkách a napadeních XXX, což obžalovaný viděl, málokdy se jí za své chování omluvil, naopak se omlouvala poškozená, i když neměla důvod, a to jen proto, aby XXX, v rámci společného soužití se XXX, pročež uzpůsobovala svoje chování a chod domácnosti tomu, aby obžalovanému zbytečně nezavdala příčinu ke vzteku a napadení, dokonce se i XXX

v rámci společného soužití obžalovaný vyžadoval po poškozené XXX, přičemž sám žádnou ochranu takřka nikdy také neměl,

obžalovaný na poškozené XXX, v nezjištěném počtu případů, kterých však bylo více, jí XXX, i když XXX, což obžalovanému i říkala, a XXX;

naposledy obžalovaný poškozenou fyzicky napadl dne XXX v dopoledních hodinách v XXX, poškozená chtěla XXX, obžalovaný však byl v kuchyni na posteli a díval se na televizi, přičemž jej poškozená svou přítomností a zametáním rušila, což jí dal slovně najevo, a ve chvíli, kdy se poškozená XXX, poškozená byla hospitalizována v XXX po dobu XXX, a poškozené bylo způsobeno i následné omezení, kdy po propuštění do domácího léčení jí takové zranění a léčebný režim citelně limitovaly v obvyklém způsobu života, nikoli ovšem po dobu delší než šest týdnů v míře odpovídající zásadnímu omezení v obvyklém způsobu života, když citelné omezení v obvyklém způsobu života trvalo u poškozené celkově zhruba pět týdnů do XXX; přičemž s ohledem na mechanismus vzniku poranění a předmět, kterým bylo zranění způsobeno, musel obžalovaný s ohledem na blízké vzájemné postavení poškozené vůči němu, dále na to, jak uchopil XXX, být srozuměn s tím, že jí může způsobit i závažnější poranění – těžké ublížení na zdraví –, než ke kterému došlo, neboť mohlo dojít k poranění izolovaných či postihujících současně více nitroočních struktur v různých částech oční koule, a to například k poškození rohovky, krvácení do přední oční komory či poranění závěsného aparátu s posunem čočky, krvácení do sklivce, poranění cévnatky, případně poranění sítnice, což jsou poranění vyžadující specializované odborné lékařské ošetření a obvykle i chirurgickou léčbu za hospitalizace (nitrooční operaci, ošetření laserem) s délkou léčení pohybující se v řádu více týdnů,

tedy

týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a páchal takový čin po delší dobu,

jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, a uvedený čin spáchal souloží,

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo ke způsobení jinému úmyslně těžké újmy na zdraví, a to v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

čímž spáchal

zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku,

zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen zaplatit na **náhradě nemajetkové újmy** poškozené XXX, narozené XXX, trvale bytem XXX, částku **150 000 Kč.**

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená XXX, narozená 11. 3. 1985, trvale bytem K Zastávce 149, 534 01 Holice, **odkazuje se zbytkem** svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Drápalíková.

1. Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Pardubicích podal dne 21. 12. 2018 obžalobu na obžalovaného XXX pro jednání, ve kterém byly spatřovány zločiny týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.
2. V trestní věci bylo Okresním soudem v Pardubicích ve dnech 11. 3. 2019, 18. 3. 2019, 1. 4. 2019 a 4. 4. 2019 konáno hlavní líčení. Obžalovaný se hlavního líčení účastnil nebo požádal, aby zčásti bylo konáno hlavní líčení v jeho nepřítomnosti, a soud pak rozhodoval usnesením podle § 202 odst. 2, 5 tr. řádu.
3. Na podkladě dokazování provedeného u hlavního líčení, kdy byly hodnoceny důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu, dospěl trestní soud k závěru, že vina obžalovaného pro skutek popsany v obžalobě a mírnou formou upravený ve výroku rozsudku byla spolehlivě ve všech bodech prokázána.

A. Skutkový základ

1. Výpověď obžalovaného, svědecká výpověď poškozené a další výpovědi

4. Obžalovaný XXX se k žádné části skutku v přípravném řízení ani u hlavního líčení před soudem nedoznal. U pokusu těžkého ublížení na zdraví odmítal úmyslné zavinění, byť ve formě srozumění. Popřel dále, že by poškozenou – XXX, se kterou byl 14 let – týral a znásilnil. Nedokázal si vysvětlit nařčení poškozené. Podotkl, že poškozená podala i trestní oznámení ohledně pohlavního zneužívání dětí, neboť mu chce ublížit a zničit ho.
5. Obžalovaný popsal průběh soužití s poškozenou XXX jako hektický – „Itálii“. Uvedl, že až začali upravovat rodinný dům, začaly mezi nimi hádky, když to bylo dost finančně náročné, i pro narození 5 dětí, protože neměli soukromí pro malý obytný prostor. Obžalovaný dodal, že má další XXX povinnosti k dětem z bývalého manželství s XXX. Poškozená XXX ve vztahu dávala obžalovanému najevo, že má jen výuční list, a ne vysokoškolské vzdělání. Obžalovaný se vnímal ve vztahu jako submisivní osoba, ovšem nikoli v pravém slova smyslu. Obžalovaného a poškozenou přetěžovalo živnostenské podnikání XXX, které bylo v rodinném kruhu poškozené, a pro obžalovaného to bylo fyzicky i psychicky vyčerpávající. První 4 roky do soužití zasahoval XXX, který dům zakoupil a obžalovaný s poškozenou ho spláceli. Obžalovaný se cítil před poškozenou být jako nástroj na peníze.
6. Obžalovaný namítal, že nechtěl ve vztahu vyvolat žádné hádky. Některé hádky začal on, avšak bylo to z důvodu nedostatků. Když se s poškozenou nedokázali domluvit, byl obžalovaným trochu zvýšen hlas. Hádky byly oboustranné. Hádky „většinou“ nebyly v opilosti. U hádek někdy byly přítomny XXX. Když se obžalovaný vrátil z práce, dal si jen občas 2 – 3 piva, což bylo 2x až 3x do týdne. Poškozená obžalovanému XXX. Fyzický útok před dětmi byl „spíše“ vzájemné XXX, bylo to slabší intenzitou, protože obžalovaný nechtěl, aby ho poškozená napadla. Poškozená obžalovaného mj. XXX. Poškozená byla dost agresivní, hodila po obžalovaném bramboru skrze sklo. Obžalovaný potom dal poškozené facku, což se stalo pouze jedenkrát. U hlavního líčení obžalovaný tvrdil, že u facky nebylo přítomno žádné z dětí, a po přečtení části výpovědi podle § 207 odst. 2 tr. řádu z přípravného řízení upravil, že je možné, že byla u facky nezletilá XXX. Obžalovaný si nevzpomínal, o jak silnou facku se jednalo. Obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že si nevzpomíná, že by XXX, a byla mu proto pro rozpor podle § 207 odst. 2 tr. řádu přečtena část výpovědi z přípravného řízení, kde poukázal na to, že děti reagovaly vyplašeně na spory obžalovaného s poškozenou a XXX bránit u předmětné jedné facky, kterou obžalovaný poškozené dal.
7. Obžalovaný zdůraznil, že nikdy nepoužil proti poškozené XXX, XXX. Obžalovaný poškozené ani nijak XXX. XXX. Obžalovaný uvedl, že nepozoroval během vztahu, že by XXX, a když mu

byla pro rozpor podle § 207 odst. 2 tr. řádu přečtena část výpovědi z přípravného řízení, vypověděl, že už si nevzpomíná, a dodal, že u facky a incidentu s koštětem poškozená plakala.

8. Obžalovaný vypověděl, že poškozenou neponižoval, psychicky ji netýral a nekritizoval, jen říkal poškozené, aby byla reprezentativní. XXX. Vyslechl názor poškozené, který ho zajímal. Obžalovaný nezakazoval poškozené ani dětem, aby se chodilo do kuchyně, jen jedenkrát tam byli o půl šesté ráno, tak jim obžalovaný řekl, aby si šli lehnout, proč tak brzy vstávají. Když obžalovaný chtěl, aby ho ostatní nechali vyspat, projevil to v klidu. Obžalovaný XXX.
9. Vulgarismy používali obžalovaný s poškozenou vzájemně. Poškozená řekla, že obžalovaný je „XXX“, a obžalovaný reagoval, že je poškozená „XXX“. Párkrát označil poškozenou za „XXX“. Poškozená za poslední 2 roky opakovaně vyhodila obžalovanému věci „do bláta“. Jedenkrát řekla, že si vezme „šutr“ a rozbije okna u auta, když mají zbytečně moc aut a stojí to peníze. Prakticky u každé hádky poškozená obžalovanému řekla, že má „vypadnout“, a obžalovaný odpověděl, že chce vyplatit z nemovitosti. Hádali se spolu, obžalovaný někdy „vylítnul“, a pak odešel pryč, aby se hádkám vyhýbal. V domě trvaly slovní přestřelky zhruba 6 let, za poslední 2 roky se situace více vyhrotila, a problémy vyvstaly z financí. Poškozená neříkala obžalovanému, že by už nechtěla mít další děti. Antikoncepci neřešili, protože poškozená měla problémy s játry.
10. K pohlavnímu styku obžalovaný tvrzeně nikdy poškozenou nenutil. Obžalovaný po poškozené nepožadoval sex, bylo to „spíše“ (pozn.: citace z výpovědi obžalovaného) po vzájemné dohodě. Pohlavní styk byl podle obžalovaného se souhlasem poškozené. Obžalovaný si nebyl vědom, že by poškozená kladla odpor. Poškozená mu říkala, že ze sexu „nic nemá“, že je to nedostačující. Žádné speciální praktiky obžalovaný po poškozené v sexu nežádal. Stalo se, že obžalovaný se poškozené dotknul, a poškozená XXX. Poslední 2 roky bylo odmítání poškozené v sexu časté, obžalovaný však poškozenou k intimnímu styku nepřemlouval. Ohledně sexu se nikdy nepohádali. Obžalovanému byla podle § 207 odst. 2 tr. řádu přečtena část výpovědi z přípravného řízení, kde poukázal na slovní přestřelku co do intimního styku s poškozenou. Obžalovaný XXX. Aktivita u sexu byla vzájemná. Obžalovaný XXX. Intimní styk XXX. Poškozená si XXX. Ze začátku byl pohlavní styk XXX.
11. Obžalovaný uvedl, že poškozená mohla chodit ke svým rodičům, byla u nich pořád. Obžalovaný poškozené nic nezakazoval. Jen pokud dorazil domů, vždy tam byl některý ze XXX, a tak obžalovaný poškozené říkal, že by nebylo od věci, aby měli prostor sami pro sebe. O děti se starali každý podle času. Na začátku vztahu obžalovaný na poškozenou žárlil jako „každý kluk“. Ptal se poškozené, zda se mezi nimi něco nezměnilo, a poškozená na to reagovala, proč by se měla „někde zahazovat“. Ze začátku v prvním roce vztahu obžalovaný XXX.
12. K incidentu ze dne XXX obžalovaný uvedl, že byl doma, seděl nebo ležel na posteli a díval se na televizi v kuchyni, kam se dostavila poškozená s tím, že má obžalovaný „vypadnout“, a obžalovaný řekl poškozené, aby ho nechala se dodívat na televizi. Poškozená se naštvála, vzala koště, že jde uklízet, došlo ke slovním přestřelkám. Když se obžalovaný vysmál poškozené do obličeje, že je to zbytečné, že se nechce hádat a že ho to vyčerpává, tak poškozená obžalovaného XXX. Obžalovaný vyslovil lítost nad touto situací. Zdůraznil, že o koště se s poškozenou přetahovali a poškozená XXX. Byla mu podle § 207 odst. 2 tr. řádu přečtena část výpovědi z přípravného řízení, kde obžalovaný zmínil, že poškozené tehdy před incidentem řekl: „XXX“.
13. Svědkyně – poškozená **XXX** u hlavního líčení popisovala soužití s obžalovaným jak spontánně, tak na kladené dotazy. Vypověděla, že s obžalovaným byli ve vztahu XXX. Pro poškozenou se jednalo o XXX. XXX. Během partnerského vztahu bydleli v XXX. Ze vztahu se narodilo 5 dětí – XXX, děti XXX. Jako první událost kolem XXX poškozená zmínila, že obžalovaný jí sbalil věci a druhý den ráno byl opilý. Po přestěhování do XXX poškozená poukázala na situaci, že byly děravé dveře, do kterých obžalovaný vrazil pěstí, když se rozzlobil. Po přestěhování do XXX se poškozená domnívala, že obžalovaný se změní, avšak chování obžalovaného vygradovalo. XXX dala peníze na koupi domu, obžalovaný byl XXX. XXX byly spláceny peníze za rodinný dům.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Drápalíková.

Protože poškozená chtěla peníze na placení závazků, obžalovaný ji vždy XXX. Poškozená vyčítala nedostatečný příjem obžalovanému často, neboť nezvládala sama živit 5 dětí, 2 děti obžalovaného a platit XXX. Obžalovaný řekl, že vydělává dost a at' XXX. Poškozená nikdy nevytkla obžalovanému XXX.

14. Před XXX požádala poškozená o pomoc XXX poté, co tam utekla po hádce z domu, kdy ji obžalovaný XXX. Obžalovaný slíbil, že bude hodný, ovšem opět nebyl.
15. Obžalovaný vyhazoval poškozené učebnice, jednu učebnici spálil, když poškozená studovala. V době, kdy poškozená šla na závěrečnou zkoušku v roce XXX, nechtěl ji obžalovaný pustit na počítač, který dokonce vypínal nebo od počítače odvezl kabely. Před rokem XXX spal obžalovaný s poškozenou v manželské posteli, a XXX. Obžalovaný v noci budil poškozenou nejen ohledně sexu, ovšem i pokud chtěl probírat partnerský vztah. Poškozená od obžalovaného utíkala a spala v pokoji s dětmi. Po XXX začal obžalovaný spát v kuchyni. Obžalovanému vadilo, když do kuchyně poškozená s dětmi chodili, avšak bylo třeba nachystat dětem svačinu – obžalovaný nadával, že poškozená šustí pytlíky, že otvírá šuplíky. Poškozená s dětmi do kuchyně nechtěla chodit, pokud nemusela.
16. Hádky byly ve vztahu obžalovaného a poškozené na denním pořádku. Nejvíce se spolu hádali, když poškozená řekla, že je potřeba zaplatit některý závazek, obžalovaný se nato rozzlobil. Poškozená hádky nezačínala, pouze věděla, že finanční otázky nemá obžalovaný rád. Za jiný názor obžalovaný poškozenou „seřval“, někdy poškozenou pro odchylný názor i XXX. Poškozená popsala, kde byl obžalovaný zaměstnán, a dodala, že když obžalovaný neměl práci, vzal ho otec poškozené na brigádu. Společně XXX. Obžalovaný od XXX začal jezdit na XXX. XXX. Vydělky obžalovaného byly nárazové, a pokud peníze vydělal, rychle je utratil. Obžalovaný býval doma, seděl takřka denně na počítači pozdě do noci a dětem se moc nevěnoval. Počítač byl v ložnici, kde spaly i děti, a proto toto poškozená obžalovanému vyčítala, za což jí obžalovaný vynadal. Obžalovaný kritizoval poškozenou, že neumí uklízet, a potom naopak uvedl, že poškozená zná jen uklízení a nevěnuje se mu. V poslední době vztahu byl obžalovaný naštvaný stále.
17. Obžalovaný často na poškozenou XXX. Takto obžalovaný mluvil i před dětmi, a pokud tam děti nebyly, vzhledem k velikosti domu a hlasitosti obžalovaného mohly křik a vulgarismy slyšet. Děti poškozenou někdy chránily před obžalovaným, a pokud XXX. Před dětmi obžalovaný poškozenou i fyzicky napadl.
18. Poškozená říkala obžalovanému „XXX“, kdy věděla, že ho tím vždy „naštve“. Když obžalovaný poškozené řekl, že je „XXX“, zeptala se ho poškozená, proč ji takto označuje, když poškozená ho také neoslovuje „XXX“, a jinak mu takto sama neříkala. Poškozená řekla někdy obžalovanému, že je „XXX“, a v XXX, že je „XXX“, že se o nic nestará a neplatí výživné ani na děti z předchozího manželského vztahu. Poškozená posílala za obžalovaného složenky na úhradu výživného v letech XXX. Poškozená se nyní zná více XXX, se kterou si píše přes facebook. Psali si i o obžalovaném, kdy XXX řekla poškozené i osobně, že na ni byl obžalovaný zlý, agresivní a bil i děti.
19. Obžalovaný pil pivo takřka denně, vypil podle poškozené hodně piva. Útoky na poškozenou byly provedeny i v opilosti obžalovaného.
20. Poškozená XXX, a obžalovaný XXX. Obžalovaný jen krátce používal u sexu ochranu.
21. Poškozená před XXX. Poškozená nedokázala vyslovit četnost fyzických útoků obžalovaného, avšak vypověděla, že byly značně časté, kdy v domě bylo vše rozbité, dveře měly plastovou výplň a ve zdi byla díra od židličky, kterou po poškozené hodil obžalovaný. XXX. Když poškozená XXX. Obžalovaný XXX.

22. Poškozená uvedla, že si pamatuje, že XXX. XXX. Ze XXX. Během těhotenství obžalovaný poškozenou XXX. Když byla XXX. Pokud už bylo XXX Poškozená proti obžalovanému nepoužívala fyzické násilí, jen když se bránila. Hodila po obžalovaném bramboru, která ho zasáhla, nebo hodila bačkoru, avšak to bylo vždy v reakci na útok obžalovaného. Obžalovaný házel po poškozené předměty – talíř s jídlem, hrnek po kávě, lahev od piva, židličku, kterou vyrobil pro syna apod. Některé věci poškozenou do těla zasáhly, jiné ne. Obžalovaný rozbíjel mobilní telefony poškozené nebo ničil vybavení v domě. XXX.
23. Obžalovaný poškozené XXX. Poškozená XXX, avšak s XXX. Poškozená říkala obžalovanému, zda by nemohl vzít děti pryč, jen aby si mohla poškozená některý den odpočinout, a obžalovaný na to reagoval tak, že proč by děti bral z domu, že by XXX. Obžalovaný XXX. XXX. Když poškozená nechtěla sex s obžalovaným, začal XXX. Poškozená obžalovanému XXX.
24. Poškozená měla po útocích obžalovaného XXX. Poškozená XXX. K lékaři poškozená po útocích obžalovaného XXX. Poškozená jedenkrát volala policii a zavěsila, protože se XXX.
25. Obžalovaný XXX. Poškozené velmi vadilo, jak obžalovaný XXX. Stalo se vícekrát, že obžalovaný i zakázal poškozené, aby k rodičům šla. Nikdo z rodiny poškozené na obžalovaného neútočil, XXX poškozené do vztahu nezasahovali, pouze XXX poškozené řekl obžalovanému, že XXX. Poškozená jen XXX, když nenašla oporu u XXX obžalovaného, a XXX poškozené k nim domů jedenkrát dojel a pokoušel se situaci urovnat. Poškozená pak požádala XXX, aby obžalovaného vyhodil. Poškozená potom vzala obžalovaného zpátky, i pro děti. Poškozená zhruba 2x vzala věci – hromadu vedle skříně – obžalovaného, které vyhodila ven s tím, aby obžalovaný odešel.
26. Obžalovaný poškozené XXX. Říkal, že XXX. Držel jedenkrát i plynovou pistoli proti tělu poškozené – XXX. Na Policii ČR poškozená ve výpovědi některé věci ani neříkala, když nechtěla obžalovanému o to více uškodit. Obžalovaný XXX. Poprvé XXX. Jedenkrát XXX.
27. Obžalovaný XXX. Pokud si XXX. Obžalovaný neměl rád, když si XXX.
28. Obžalovaný po útocích říkal poškozené, že XXX. Poškozená se obžalovanému omlouvala často, protože obžalovaný se urazil, a to i když sám zbil poškozenou. Pak s poškozenou nemluvil, nebo jen sprostým způsobem.
29. Obžalovaný si nepřál, aby poškozená chodila XXX. Obžalovaný schoval poškozené i doklady, kabelku nebo klíče od auta, anebo zakázal, aby poškozená šla kamarádce na svatbu. Obžalovaný nadával, XXX. Obžalovaný poškozené telefonoval v době, kdy byla pryč, například nechtěl jet s poškozenou na rodinné setkání, avšak telefonoval tam poškozené cca 2 hodiny. Obžalovaný poškozené dále XXX. Poslední XXX. Obžalovaný např. XXX.
30. Intimní styk poškozené s obžalovaným byl častý – XXX. Poškozená obžalovanému říkala, že XXX. Když řekla „ne“, obžalovaný XXX. Poškozená XXX. Poškozená dávala najevo XXX. Pokud XXX. Obžalovaný XXX. Obžalovaný věděl, že poškozená XXX. Obžalovaný často poškozenou XXX. V poslední době se už poškozená XXX. Obžalovaný žádal po poškozené XXX. Obžalovaný XXX. Poškozená XXX.
31. K útoku ze dne XX poškozená uvedla, že XXX a útok sama nehlásila na Policii ČR. Poškozená podstoupila operaci a od doby útoku vidí dvojitým způsobem dolů a do strany, necítí pravou tvář a 4 zuby. V přímém směru vidí poškozená dobře. Poškozená se nedokázala sama vyslovit, zda jí obžalovaný XXX.
32. Poškozená po fyzickém útoku ze dne XXX navštívila XXX. Byla také jedenkrát na XXX. Poškozená podotkla, XXX. Poškozená neukončila soužití s obžalovaným předtím proto, že nechtěla, aby děti byly bez otce, a protože XXX. XXX.

33. V roce XXX se poškozená s obžalovaným výslovně bavila o rozchodu, že vztah takto dál nejde. Říkal, že si najde místo k bydlení a odejde, což neučinil. Poškozená se obžalovaného bála. I nyní XXX, když jde do kuchyně, že tam obžalovaný bude, nebo pokud jde večer spát, XXX, že tam vedle sedí obžalovaný u počítače. Jinak se XXX.
34. Soud rozhodl, že děti jsou svěřeny do péče matky a obžalovanému povolil styk. V současné době však má obžalovaný zákaz styku s dětmi pro XXX. Děti jsou nyní podle poškozené XXX bez obžalovaného XXX.
35. Soud rozhodl u hlavního líčení usnesením o přečtení svědecké výpovědi dcery obžalovaného a poškozené – XXX, narozené XXX, jako osoby mladší 18 let, podle § 102 odst. 2 tr. řádu. Z výpovědi svědkyně z přípravného řízení lze akcentovat, že XXX uvedla, že obžalovaný poškozenou XXX mlátil a poškozené se udělala XXX. Svědkyně XXX sama pozorovala, když obžalovaný XXX. Obžalovaný říkal poškozené XXX, poškozená mu nic XXX. Poškozená chtěla obžalovaného uklidnit a obžalovaný řval, pil pivo, které si kupoval i tajně, a pak XXX. Věřohodnosti výpovědi svědkyně XXX nasvědčovala i skutečnost, že o některých skutkových okolnostech nezletilá svědkyně vypověděla, že o nich věděla od XXX – poškozené, a odlišovala, že některým byla i sama přítomna.
36. Svědek XXX – XXX – u hlavního líčení neuvedl nic podstatného ani k útoku ze dne XXX, ani k soužití obžalovaného s poškozenou. Popsal pouze, že u nich byly hádky co do financí nebo úklidu, kterým byl přítomen. Poškozená XXX. Poškozenou popsál svědek jako XXX. U obžalovaného uvedl, že si chce prosadit vlastní názor, jako každý člověk. Svědek nepozoroval na poškozené XXX, ovšem poškozená podle svědka mohla XXX mít z nošení XXX.
37. Svědek XXX – XXX – u hlavního líčení vypověděl mimo jiné, že na poškozené pozoroval XXX, kdy poškozená tvrdila, že se uhodila o XXX. Když poškozená s obžalovaným žili v XXX v domě, bylo na poškozené poznat, že je XXX. Obžalovaný poškozenou XXX. Poškozená se pokoušela obžalovaného XXX. Stávalo se, že pokud svědek dorazil za poškozenou domů, děti byly venku a říkaly, že obžalovaný sleduje televizi a děti musí být venku, aby ho nerušily. Poškozená se rodině moc nespověřovala s problémy. Svědek byl dále přítomen tomu, že poškozená volala otci, že obžalovaný XXX. Na podzim XXX poškozená říkala, že uvažovala o tom, že obžalovaného opustí, avšak bála se toho. K incidentu ze dne XXX svědek uvedl, že se poškozená neozývala, a proto se svědek se XXX pokusili zjistit, kde poškozená je – nemohli se poškozené dovolat, opakovaně byl hovor odmítnut, a potom zvedl hovor obžalovaný, který reagoval tak, že neví, kde poškozená je. XXX poškozené proto jeli do domu za poškozenou, kde byl pouze obžalovaný a řekl, že je poškozená v nemocnici. Toto v přečtené svědecké výpovědi potvrzoval i XXX. Svědek XXX jel do nemocnice, ptal se lékaře, co se stalo – lékař uvedl, že poškozená zmínila, že se „XXX“, avšak tomu lékař moc nevěřil. Poškozená se svědkem mluvila méně, chtěla spát a byla v šoku. Svědek řekl, že incident nahlásí na Policii ČR, a poškozená ho od toho neodrazovala. Svědek pak se XXX podali na Policii ČR trestní oznámení na obžalovaného.
38. U hlavního líčení byly dále se souhlasem státního zástupce a obžalovaného přečteny **protokoly o výpovědích svědků nebo úřední záznamy o podaných vysvětleních osob** z přípravného řízení.
39. Svědkyně XXX – XXX – uvedla, že se poškozená svěřovala, že obžalovaný jí doma nepomáhá, avšak omlouvala ho. Svědkyně zmínila, že byla přítomna XXX. Svědkyně se pak poškozené začala ptát, co to bylo za jednání, a poškozená o tom nejprve nechtěla mluvit, a potom uvedla, že takové chování obžalovaného je normální, že to občas dělá. V roce XXX byl doma u obžalovaného a poškozené XXX. Po útoku ze dne XXX řekla poškozená svědkyni XXX.
40. Svědkyně XXX – XXX – vypověděla, že je schopna se vyjadřovat jen k tomu, co věděla od poškozené nebo XXX. XXX poškozené a obžalovaného řekly svědkyni, že obžalovaný poškozenou XXX. XXX uvedly před svědkyní dále to, že během hádek obžalovaný poškozené

XXX. Poškozená se XXX svěřila, že obžalovaný chce XXX. Svědkyně XXX potvrdila, že v domě poškozené a obžalovaného XXX. Svědkyně vícekrát pozorovala na poškozené XXX. XXX si o tom psala deník. K útoku XXX poškozená zmínila svědkyni, když byla v nemocnici, že se s obžalovaným přetahovali XXX

41. Svědkyně **XXX** – XXX – uvedla, že si psala deník, do kterého zapisovala i některé věci ohledně poškozené XXX. Ke dni XXX poukázala z deníku na poznámku, že poškozenou bXXX. Tehdy poškozená k tomu uvedla, že se XXX, když věšela prádlo, a pak podle poznámky v deníku ze dne XXX poškozená potvrdila, že XXX. Svědkyně dále věděla od poškozené mimo jiné, že obžalovaný ničil poškozené XXX věci – XXX. Poškozená svědkyni XXX řekla, vždy když byla rodinná akce na víkend, že XXX.
42. Svědek **XXX** – XXX – vypověděl, že poskytl obžalovanému na začátku vztahu s poškozenou půjčku, aby se mu nezvyšoval jiný dluh, a pak obžalovanému s poškozenou XXX poškozené koupili rodinný dům XXX s tím, že jim bude dům splácen. Poškozené vadilo, XXX. Před svědkem XXX se poškozená s obžalovaným chovali normálním, nekonfliktním způsobem. U hádky ani fyzického útoku svědek přítomen nebyl, avšak XXX poškozené a obžalovaného říkaly, že obžalovaný na poškozenou XXX. Obžalovaný byl XXX.
43. Svědek **XXX** – XXX – uvedl, že v místě, kde bydlela poškozená s obžalovaným, byl celkem cca 5x. Vztah obžalovaného s poškozenou považoval svědek za nenormální, byť jimi byl prezentován jako fungující, a toto svědek pokládal za „hrané“ z obou stran. Svědek byl osobně přítomen jen situaci, kdy na rodinném setkání na sebe obžalovaný a poškozená občas „XXX“ slova „XXX“ – obžalovaný to takto projevil více často, než poškozená.
44. Svědkyně **XXX** – XXX – u hlavního líčení vypověděla, že XXX Svědkyně dostala například od obžalovaného XXX. Po XXX. Obžalovaný do svědkyně XXX Svědkyni XXX. Svědkyně dále podotkla, že na všechno v domácnosti byla sama, obžalovaný nepracoval, byl u televize a s dětmi nepomáhal. Na alkohol neměl peníze, a proto tolik často nepil. Svědkyně má nyní s poškozenou XXX kamarádský vztah. Poškozená řekla XXX, že se obžalovanému XXX.
45. Svědkyně **XXX** – XXX – vypověděla, že nebyla nikdy přítomna hádce ani fyzickému útoku mezi obžalovaným a poškozenou. Poškozená tvrzeně svědkyni nepožádala o pomoc s cílem ochrany před obžalovaným. Na otázku, zda svědkyni někdy manžel fyzicky napadl, uvedla, že neví, zda na toto musí odpovídat – nic takového nepotvrdila, ani nevyloučila. Svědek **XXX** – XXX – uvedl, že byl přítomen tomu, kdy poškozená začala na obžalovaného XXX. Vyměňovali si názory a obžalovaný o tom nechtěl mluvit a poškozená do obžalovaného pořád „XXX“. Podotkl, že družka XXX mu řekla, že byla přítomna u hádky poškozené s obžalovaným, což je v rozporu s tím, co sama vypověděla XXX jako svědkyně, že u hádky přítomna nikdy nebyla. Podle svědka XXX byla poškozená náladová. K věci svědek nic podstatného nevedl, tak jako svědkyně XXX.
46. K věci podali vysvětlení v přípravném řízení XXX a XXX. **XXX** uvedl, že se s obžalovaným zná XXX. Nebyl přítomen žádnému konfliktu mezi obžalovaným a poškozenou. Obžalovaný si svědkovi stěžoval na XXX. **XXX** popsál, že obžalovaného zná XXX. Poškozenou zná jen XXX. Svědek byl přítomen toliko hádce obžalovaného s poškozenou se zvýšeným hlasem, bylo to oboustranné. Svědek jinak u žádných útoků nebyl přítomen.

2. Znalecké zkoumání poškozené

47. Znalkyně MUDr. Michaela Málková u hlavního líčení stvrdila závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Poškozená XXX. U poškozené se nezjistila ani XXX. Paměť poškozené je podle znaleckého zkoumání XXX.
48. Znalkyně Mgr. Lenka Čermáková u hlavního líčení rekapitulovala znalecké závěry z posudku z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, které potvrzovala s tím, že poukázala i na konzultaci se znalkyní MUDr. Michaelou Málkovou. Shledala poškozenou podle symptomů za

XXX. Nezjistily se znalecky žádné sklony poškozené ke lhavosti ani snaha uškodit obžalovanému. Poškozená je spíše XXX.

3. Znalecké zkoumání obžalovaného

49. Znalec doc. MUDr. Vladimír Pidrman, Ph.D., u hlavního líčení prezentoval závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. U obžalovaného se k době činu nezjistilo XXX. Znalec nenavrhoval žádný druh ochranné léčby u obžalovaného.
50. Znalec doc. PhDr. Jan Lašek, CSc., u hlavního líčení odkázal na závěry znaleckého posudku z oboru školství a kultura, odvětví psychologie. Popsal osobnost obžalovaného, kterého neoznačil za XXX.
51. Znalec MUDr. Petr Baláž vypracoval znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, ve vztahu ke zranění poškozené po incidentu ze dne XXX, a to včetně doplňku posudku – písemné znalecké závěry z přípravného řízení byly se souhlasem státního zástupce a obžalovaného u hlavního líčení přečteny. Soud pak znalci zadal další doplnění posudku s cílem zjistit, zda u poškozené nastala nebo nenastala těžká újma na zdraví, neboť trvalost následku bylo možno posoudit až po uplynutí delšího časového úseku. Soud poté znalce MUDr. Petra Baláže vyslechl u hlavního líčení. Znalec MUDr. Petr Baláž uvedl, že potvrzuje všechny znalecké závěry. Podotkl, že nedošlo ke specializovanému očnímu vyšetření poškozené, které by objektivizovalo následky, které poškozená s pravým okem popsala – dvojité vidění dolů a do strany. I kdyby však toto prokázáno bylo, nejednalo by se podle názoru znalce o těžké ublížení na zdraví vzhledem k tomu, jak to omezovalo poškozenou v obvyklém způsobu života. U poškozené se dá mluvit o trvalém následku, který ze soudně lékařského pohledu není tak závažný, citelný, aby se dal označit tímto způsobem. Další závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, jsou rekapitulovány v bodech 72. až 75. a 102. odůvodnění rozsudku.

4. Listinné důkazy

52. Soud provedl k důkazu u hlavního líčení i listinné důkazy, které byly v komplexu s ostatními důkazy pro obžalovaného usvědčující. Komunikace poškozené XXX s XXX na XXXdoložená v přípravném řízení byla doplněna dalšími listinami v řízení před soudem. Soud poukazuje na č. l. 471 p. v., kde sama poškozená napsala dne XXX text, že obžalovaný řekl, že si poškozená za útok ze dne XXX mohla sama, že se XXX, a poškozená v komunikaci na XXX podotkla, že se domnívá, že se nepřetahovali a že minutu před ránou si nic nepamatuje.
53. Z listinných důkazů lze akcentovat i lékařské zprávy ke zranění a zdravotnímu stavu poškozené po útoku ze dne XXX, fotodokumentaci zranění poškozené, nebo protokol o ohledání místa činu včetně fotodokumentace k rodinnému domu XXX.

B. Vina

54. Na podkladě shora uvedeného se podává, že v trestním řízení byly provedeny důkazy, které odůvodňovaly *nade vše pochybnost* vinu obžalovaného ze spáchání trestných jednání podle obžaloby obžalovaným XXX, a tvořily natolik ucelený a nenarušený řetězec, aby mohl být obžalovaný uznán vinným jak zvláště závažným zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, ukončeným ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, tak zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku.
55. Obžalovaný byl z trestných jednání proti poškozené XXX usvědčován svědeckou výpovědí poškozené i dalšími důkazy, a to částečně i obsahem vlastní výpovědi u hlavního líčení, která nebyla ani plně konstantní s přípravným řízením. Ve výpovědi obžalovaného byly před soudem patrné výrazné rozpory oproti výpovědi v přípravném řízení, když u hlavního líčení např. neuvedl, že XXX byla přítomna tvrzené XXX dané poškozené, že XXX začala XXX poškozenou bránit, nebo že ohledně intimního styku došlo ke slovní přestřelce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Drápalíková.

56. V trestním řízení tak bylo spolehlivě prokázáno, že obžalovaný XXX, *kteď společně žil s XXX, narozenou XXX, a jejich společnými nezletilými dětmi XXX, opakovaně, v nepravdělných intervalech, hrubým a bezcítěným jednáním, výbuchy vzteku, fyzickými atakami, které se děly někdy i před dětmi, a vynucovaným pohlavním stykem proti vůli a i přes občasný počáteční fyzický odpor XXX svou XXX v rámci společného soužití níže rozvedeným způsobem trápil a zle s ní nakládal,*

a to tak, že nezřídka v opilosti opakovaně vyvolával hádky, poškozené XXX často něco vyčítal, zejména, že je doma XXX;

poškozená při hádkách a napadeních často plakala, což obžalovaný viděl, málokdy se jí za své chování omluvil, naopak se omlouvala poškozená, i když neměla důvod, a to jen proto, aby atmosféru XXX;

v rámci společného soužití obžalovaný vyžadoval XXX,

obžalovaný na poškozené XXX;

naposledy obžalovaný poškozenou fyzicky napadl dne XXX v XXX v XXX, poškozená chtěla uvařit oběd, XXX, čímž jí způsobil bolestivé a závažné poranění, spočívající v otoku a krevní podlitině v krajinně pravé očníce, tříštivé zlomenině vnitřní a spodní stěny očníce vpravo – tzv. hydraulickou (blow-out) zlomeninu, s posunem a uskrínutím měkkých tkání a dolního okohybného svalu do lomné linie –, pohmoždění pravého oka s rozvojem porážového rozšíření zornice s poruchou ostření, poruše citlivosti 2. větve trojklanného nervu, a krevi ve vedlejších dutinách nosních, které si vyžádalo operaci poškozené v celkovém znecitlivění, bez které by velmi pravděpodobně došlo k omezení až znemožnění pohybů oční koule směrem dolů, poškozená byla hospitalizována v XXX, a poškozené bylo způsobeno i následné omezení, kdy po propuštění do domácího léčení jí takové zranění a léčebný režim citelně limitovaly v obvyklém způsobu života, nikoli ovšem po dobu delší než šest týdnů v míře odpovídající zásadnímu omezení v obvyklém způsobu života, když citelné omezení v obvyklém způsobu života trvalo u poškozené celkově zhruba pět týdnů do XXX; přičemž s ohledem na mechanismus vzniku poranění a předmět, kterým bylo zranění způsobeno, musel obžalovaný s ohledem na blízké vzájemné postavení poškozené vůči němu, dále na to, XXX a v jakém sklonu, a jakou silou vedl úder směrem na obličej poškozené, být srozuměn s tím, že jí může způsobit i závažnější poranění – těžké ublížení na zdraví –, než ke kterému došlo, neboť mohlo dojít k poranění izolovaných či postibujících současně více nitroočních struktur v různých částech oční koule, a to například k poškození rohovky, krvácení do přední oční komory či poranění závažného aparátu s posunem čočky, krvácení do sklivce, poranění cévnatky, případně poranění sítnice, což jsou poranění vyžadující specializované odborné lékařské ošetření a obvykle i chirurgickou léčbu za hospitalizace (nitrooční operaci, ošetření laserem) s délkou léčení pohybující se v řádu více týdnů.

57. Popis skutku ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku byl oproti obsahu obžaloby upraven tak, aby odpovídal dokazování, které bylo provedeno u hlavního líčení před soudem. Soud vycházel z obsahu výpovědi XXX u hlavního líčení, a nikoli z přípravného řízení, když výpověď poškozené u hlavního líčení nevykazovala podstatné rozpory s výpovědí z přípravného řízení – svědecká výpověď poškozená byla konstantní a nepůsobila nijak naučeným dojmem. Svědkyně vypovídala klidným a spontánním způsobem jak sama, tak na kladené otázky soudu či stran řízení, a to v dalším termínu i v přítomnosti obžalovaného. Poškozená před soudem uvedla, že by byla schopna se vyjadřovat k celé trestní věci i za účasti obžalovaného, a soud proto předvolal poškozenou k doplňujícímu výslechu – i z důvodu, aby byla sama přítomna tomu, jak se obžalovaný bude vyslovovat k jí podané výpovědi, a mohla na to jako oběť trestné činnosti také reagovat.
58. Pokud poškozená ve svědecké výpovědi před soudem uvedla další významné okolnosti případu nad rámec přípravného řízení, například podrobně popsala vyhrožování XXX. Soud mohl ve věci vycházet i z takto poškozenou doplněných skutečností jako z věrohodného skutkového děje. Poškozená zdůvodnila, že v přípravném řízení nevedla všechny okolnosti, aby obžalovanému více neublížila. Soud akcentuje, že tehdy byla u výpovědi na Policii ČR poškozená mimoto i podle znaleckého psychologického zkoumání ve zcela jiném psychickém rozpoložení, a navíc ve XXX.

59. Věrohodnost výpovědi svědka se obecně hodnotí i se zřetelem k okolnostem, jež doprovázely svědkovo vnímání skutečností, o kterých vypovídá, jakož i vzhledem ke způsobu reprodukce uvedených skutečností a k chování během výslechu. Posuzuje se přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod. Hodnoceny jsou i poznatky, které byly získány na základě hodnocení jiných důkazů, tedy do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se důkazy takto vzájemně doplňují. Celkové posouzení z uvedených hledisek pak vedlo soud k jednoznačnému závěru o pravdivosti celé linie skutečností tvrzených svědkyní – poškozenou XXX v projednávané trestní věci. S výpovědí poškozené XXX korespondovaly i další důkazy.
60. Nelze nepodotknout, že poškozená se ve výpovědi vyslovovala k chování obžalovaného během celé doby partnerského vztahu, a proto některé skutečnosti již nemohla jednoznačně do konkrétní doby popsat, a z toho důvodu nebyla schopna týden po týdnu, měsíc po měsíci, rok po roce vymezit četnost fyzických a psychických útoků obžalovaného na poškozenou. O skutkovém základu, jak byl převzat do popisu skutku ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku, však nebyly podle názoru soudu žádné relevantní pochybnosti, které by znamenaly podklad pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*.
61. Podle znaleckého dokazování z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, se u poškozené XXX, což není nijak nelogické, když taková porucha vzniká jako důsledek katastrofické události, a u týraných žen obecně nemusí vzniknout. Poškozená však byla podle znalkyně – psychologičky považována za pravou oběť domácího násilí.
62. Soud mohl ve věci *nade vše pochybnost* dovodit trestní odpovědnost obžalovaného. S ohledem na dlouhodobost, vysoký stupeň hrubosti a způsob provedení dosáhlo týrání obžalovaného ve vztahu k poškozené XXX jednoznačně hranice trestněprávní – ve vysoce závažné formě.
63. Okolnost, že samotnou poškozenou XXX nebylo podáno trestní oznámení na obžalovaného a že během vztahu s obžalovaným nehlásila žádné útoky na Policii ČR ani na městské policii, opět nevedla trestní soud k názoru o nevěrohodnosti výpovědi poškozené. Poškozená sama podotkla ve svědecké výpovědi, že brala celou situaci jako XXX U obětí trestného činu týrání není rozhodně nestandardní, že po dlouhou dobu nejdou na Policii ČR, nebo odmítnou věc řešit trestní či přestupkovou cestou.
64. Shodně lze konstatovat, že pokud se poškozená osoba vrací k pachateli trestného činu týrání, ač má objektivní možnost ze vztahu odejít, zvláště pokud už obžalovaného XXX poškozené jedenkrát vyhodil z domu a poškozená vzala obžalovaného zpátky, není toto nic neobvyklého, co by vedlo *a priori* k závěru, že obžalovaný nespáchal na poškozené trestnou činnost, nebo že jednání obžalovaného nemohla poškozená považovat za těžké příkoří. Soud pokládá za nezbytné zdůraznit, že znalkyně – psychologička u poškozené XXX shledala XXX poškozenou označovala za pravou oběť domácího násilí. Znalkyně poukázala i na prvek XXX. Obžalovaný byl mimoto XXX poškozené v životě. Poškozená byla u myšlenky rozchodu s obžalovaným dále blokována XXX. To vše obecně znamená, že ač osoba ve vztahu trpí, na druhou stranu jsou tam evidentní známky toho, že má poškozená osoba tendenci ve vztahu setrvávat i za cenu toho, že se druhý partner nechová dobře – respektive s poškozenou nakládá zle a hrubě, včetně útoků znásilnění.
65. Pokud poškozená XXX, nešlo o jakkoliv vybočující a zlé chování poškozené – XXX, které by odůvodnilo chování obžalovaného takové psychické a fyzické intenzity týrání. U poškozené se pak mohlo stát, že reagovala na útoky nebo urážky obžalovaného také vulgární formou nebo křikem, anebo (jak sama vypověděla) XXX, což bylo však jen (občasným) důsledkem napadání ze strany obžalovaného, a věrohodnost poškozené to ve věci relevantně nesnížilo.
66. Obžalovaný podle výpovědi poškozené XXX poškozenou XXX. Poškozená vykazovala na těle opětovně jasně XXX. Pokud obžalovaný XXX, byla logická výpověď poškozené, že jí takto obžalovaný XXX. Poškozené se XXX na těle netvořily lehce a samovolně. Pro soud nebylo

relevantní, zda XXX, avšak bylo pohledem okolností případu nepochybně prokazatelné, že vícekrát vznikly modřiny na těle poškozené fyzickým atakem obžalovaného.

67. Obhajoba obžalovaného, který i týrání a znásilnění poškozené popíral, byla *nade vše pochybnost* vyvrácena nejen výpovědí svědkyně – poškozené XXX, avšak i svědeckou výpovědí XXX a výpověďmi dalších svědků.
68. Soud akcentuje, že u trestného jednání v podobě týrání jiné osoby nebo znásilnění často není k dispozici jiný důkaz než výpověď poškozené – oběti, ve spojení s výpověďmi osob svědků, kterým se poškozená osoba svěřovala, pokud nenavštívila psychologa, psychiatra nebo jinou organizaci, anebo když nebyla u lékaře se způsobenými zraněními. V posuzovaném případě však trestní soud pro rozhodování u hlavního líčení disponoval dostatečným dokazováním, na podkladě kterého jednoznačně shledal vinu obžalovaného. I podle znaleckého posudku z odvětví psychologie pak poškozená XXX.
69. Výpověď poškozené podporovaly jak znalecké posudky z odvětví psychiatrie a psychologie a listinné důkazy shora, tak svědecké výpovědi osob, kterým se poškozená částečně svěřovala s některými incidenty způsobenými obžalovaným, jež se odehrály v partnerském vztahu. I když tyto osoby *v zásadě* vypovídaly o okolnostech, které znaly z tvrzení poškozené, nebylo tomu tak ve všech případech – 1) XXX byla sama přítomna, když obžalovaný poškozenou uhodil v době XXX, a dále podotkla, že poškozená chtěla obžalovaného XXX, 2) kamarádka poškozené XXX byla přítomna incidentu v XXX, kdy obžalovaný bezdůvodně XXX, 3) XXX pozorovaly na poškozené tzv. XXX, a XXX si toto psala i do deníku. Výpověď svědkyně XXX byla listinným důkazem v podobě kopie poznámek z deníku podpořena. Svědkyně XXX zároveň poznamenala, že pokud byla rodinná víkendová akce, poškozená XXX – což odpovídalo poškozenou prezentovanému zakázání XXX, ke kterému podle výpovědi poškozené došlo vícekrát.
70. Se svědeckou výpovědí poškozené XXX, která poukazovala na výbuchy vzteku obžalovaného, korespondoval i znalecký posudek z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, od znalce doc. PhDr. Jana Laška, CSc., k osobě obžalovaného, který podle znalce snadno XXX.
71. Věrohodná pak byla svědecká výpověď poškozené i u opakovaných útoků znásilnění souloží ze strany obžalovaného. Obžalovaný i poškozená popisovali intimní styk zpočátku jako XXX. Poškozená vypověděla, že obžalovanému říkala, že XXX. Když řekla výslovně „ne“, XXX.
72. Svědkyně XXX – XXX ve výpovědi uvedla, že poškozená se svěřila, že XXX. Znaleckým posudkem z odvětví psychologie nebyly ani u znásilnění XXX.
73. Z výpovědi svědkyně XXX, která byla v XXX lety, ovšem dokázala se vyslovit k povaze obžalovaného, vyplynulo, že obžalovaný ji XXX. Model zlého chování obžalovaného k XXX se tedy opakoval.
74. To vše v souhrnu relevantně prokázalo pravdivost výpovědi poškozené XXX stran fyzického a psychického týrání i znásilnění obžalovaným během partnerského vztahu.
75. U pokusu těžkého ublížení na zdraví byla vina obžalovaného trestným činem prokázána *nad rozumnou pochybnost* znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, který vypracoval znalec MUDr. Petr Baláž, a lékařskými zprávami i svědeckou výpovědí poškozené. Znalec MUDr. Petr Baláž v písemném posudku a současně podrobně a přesvědčivě u hlavního líčení zdůraznil k mechanismu vzniku poranění, že u poškozené došlo k úderu do oblasti pravé očníce. Se zřetelem k lokalizaci poranění bylo možno předpokládat, že oko tlačilo směrem dolů. XXX Mechanismus přetahování XXX nebyl znalecky nijak pravděpodobný a vznik poranění by nevysvětloval, když by v takové situaci nebylo dáno takové násilí, které by zranění způsobilo. Variantu, že by poškozená XXX. Teoreticky možná by byla jen druhá varianta, že proti poškozené bylo vedeno prudké násilí tlakem, a poškozená by se pokusila zabránit tlaku předmětu proti tělu, a až pokud by tlak ustal a poškozená pustila předmět, došlo by k vymrštění předmětu –

aktivnímu pohybu, úderu. Muselo by to být ovšem opět zdola nahoru směrem k tělu poškozené s intenzitou a aktivní silou.

76. Soud konstatuje, že i kdyby se jednalo o jednu nebo druhou variantu mechanismu vzniku zranění poškozené XXX, kterou znalec označoval jako pravděpodobnou nebo možnou, byla by *nade vše pochybnost* dána trestní odpovědnost obžalovaného za pokus těžkého ublížení na zdraví poškozené, neboť obžalovaný působil ve vzteku proti hlavě poškozené tlakem ruky nebo obou rukou XXX, které jako tvrdý předmět a vzhledem k mužské síle obžalovaného proti menšímu tělu poškozené mohlo způsobit spolehlivě těžkou újmu na zdraví u poškozené. Obžalovaný si musel být vědom a byl srozuměn s tím, že pokud takto jedná, mohlo by dojít k razantnímu úderu XXX nejen do hlavy, avšak i do oka jako orgánu poškozené, a nebylo možno u takového jednání vyloučit ani ztrátu zraku na oku, do kterého byl proveden úder. Podle znalce – soudního lékaře MUDr. Petra Baláže se zcela nepochybně jednalo o aktivní přímé násilí vedené XXX a směřující zdola nahoru k hlavě a pravé očníci poškozené.
77. Skutečnost, že obžalovaný pravděpodobně nechtěl (opak nebyl prokázán) způsobit poškozené takové závažné zranění, má vliv toliko na subjektivní stránku činu, kdy se nejednalo v trestní věci o přímý úmysl. Nepřímý úmysl ke způsobení těžké újmy na zdraví, která zůstala ve fázi pokusu činu, však byl jednoznačně patrný jak z možných dvou mechanismů vzniku poranění oka, které popsal znalec MUDr. Petr Baláž, tak se zřetelem k síle a intenzitě násilí, které bylo obžalovaným podle znalce vedeno, i prizmatem předmětu – XXX mířící proti hlavě a oku ženy, na který byl vyvíjen silný a razantní tlak obžalovaným – mužem. Ač se tedy poškozená XXX nedokázala vyslovit k tomu, zda obžalovaný XXX do oka poškozené záměrně, byla vina obžalovaného pokusem těžkého ublížení na zdraví v nepřímém úmyslu plně spolehlivě prokázána.
78. Bylo pak *mimo jakoukoli důvodnou pochybnost*, že se obžalovaný dne XXX nebránil fyzickému útoku poškozené, která jen ve výpovědi potvrdzovala, že se XXX s ohledem na urážky, které pronesl, avšak obžalovaného nezasáhla tak, aby to mohlo vyvolat důvod k obraně obžalovaného touto závažnou formou reakce. Poškozená obžalovaného nijak XXX fyzicky nenapadla.
79. Na vinu obžalovaného zde bylo možno usuzovat komplexně i ze svědecké výpovědi poškozené XXX, ze které byla jasně patrna rychlost útoku obžalovaného, když poškozená již ani nevěděla, zda došlo k XXX, nebo nikoli. Poškozená naopak věděla, že po úderu si začala držet oko a XXX. Pokud by obžalovaný nevyvinul aktivní sílu a jen by se přetahoval nerazantní obrannou formou o XXX s poškozenou, pak by bylo možno předpokládat delší průběh jednání, s ohledem na zjevně menší sílu poškozené – ženy oproti obžalovanému – muži. Obžalovaný mimoto seděl či ležel na posteli, a proto lze vyloučit, že by se obžalovaný jen přetahoval XXX, bez vyvinutí přímého násilí značné intenzity, které jednoznačně popsal znalec – soudní lékař. Vině obžalovaného nasvědčovalo i chování obžalovaného po činu, když zvedl za poškozenou telefonický hovor a řekl XXX, že neví, kde poškozená je. Z tohoto se jevila jako evidentně patrná obava obžalovaného, co se stane, až se o zranění dozví XXX.
80. Znalecky (soudně lékařsky) popsaný mechanismus vzniku zranění oka a tvrdý předmět byly nepochybně podle znaleckého závěru MUDr. Petra Baláže způsobilé ke vzniku více závažných poranění, které by dosáhly těžké újmy na zdraví. Těžké ublížení na zdraví v právním smyslu nebylo na poškozené dokonáno. Závažné – citelné omezení v běžném způsobu života bylo u poškozené podle první verze znaleckého posudku dáno po dobu hospitalizace v nemocnici a pak dalších 2 týdnů, v posledním doplňku posudku znalec upravil celkovou dobu podstatného omezení v běžném způsobu života u poškozené i s hospitalizací na zhruba 5 týdnů (necelých), což potvrdil i u hlavního líčení. Soud akcentuje, že na právní posouzení činu obžalovaného tato změna délky citelného trvání poruchy zdraví neměla vliv, avšak nebyla nijak excesivní a byla řádně odůvodněná, a nevyžadovala vypracování dalšího znaleckého posudku jiným znalcem, když znalec – soudní lékař vycházel i z dalších aktuálních lékařských zpráv a výpovědi svědkyně – poškozené XXX k tomuto následku na zdraví, což pak s dosavadní zdravotnickou dokumentací

komplexně posoudil a dospěl k závěru, že délka citelného omezení v běžném způsobu života byla u poškozené takřka 5 týdnů, do doby poslední lékařské kontroly ke dni XXX. Toto trestní soud upravil v popisu skutku ve výroku o vině rozsudku. Vzhledem ke znalecky popsanému způsobu omezení poškozené v běžném způsobu života a délce citelného omezení v životě poškozené po dobu nedosahující 6 týdnů nešlo v trestní věci o těžkou újmu na zdraví v dokonané formě.

81. Obžalovaný podle lékařských zpráv a znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, způsobil poškozené bolestivé a závažné poranění, spočívající v otoku a krevní podlitině v krajíně pravé očníce, tříštivé zlomenině vnitřní a spodní stěny očníce vpravo – tzv. hydraulickou (blow-out) zlomeninu, s posunem a uskřínutím měkkých tkání a dolního okohybného svalu do lomné linie –, pohmoždění pravého oka s rozvojem pourazového rozšíření zornice s poruchou ostření, poruše citlivosti 2. větve trojklanného nervu, a krvi ve vedlejších dutinách nosních, které si vyžádalo operaci poškozené v celkovém znecitlivění, bez které by velmi pravděpodobně došlo k omezení až znemožnění pohybů oční koule směrem dolů. Poškozená byla hospitalizována v XXX po dobu od XXX. Poškozené bylo způsobeno i následné omezení, kdy po propuštění do domácího léčení jí zranění a léčebný režim citelně limitovaly v obvyklém způsobu života, nikoli ovšem po dobu delší než 6 týdnů v míře odpovídající zásadnímu omezení v obvyklém způsobu života, když podstatné – citelné omezení v obvyklém způsobu života trvalo u poškozené celkově zhruba 5 týdnů do XXX.

C. Právní posouzení

1. Týrání osoby žijící ve společném obydlí

82. Podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku se obžalovaný XXX zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí dopustil tak, že týral osobu blízkou (družku) žijící s ním ve společném obydlí a takový čin páchal po delší dobu.
83. Konstantní judikatura Nejvyššího soudu vychází z toho, že týrání se musí vyznačovat určitou mírou trvalosti a intenzity, aby bylo způsobilé vyvolat stav, který dotčená osoba pokládá za těžké příkoří, resp. psychické nebo fyzické útrapy (shodně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2005, sp. zn. 3 Tdo 1160/2005, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 20/2006). Nutno je však zkoumat, zda tyto útrapy nevnímala poškozená osoba ze subjektivního pohledu jako útok mnohem větší intenzity, než jakým ve skutečnosti byl, a proč. Tak tomu podle jednoznačného důkazního stavu nebylo v daném případě, kdy i podle znaleckého dokazování z odvětví psychologie nebylo možno u poškozené XXX usuzovat na sklon ke XXX.
84. Intenzitu protiprávního jednání obžalovaného bylo nezbytné posuzovat v objektivním smyslu s ohledem na hrubost a dlouhodobost. Opakované fyzické a psychické útoky obžalovaného XXX proti poškozené, které byly různé míry intenzity, četnosti i délky, byly v projednávané věci podle stavu dokazování zřetelně dány.
85. Týráním osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 tr. zákoníku je zlé nakládání s osobou blízkou nebo jinou osobou žijící s pachatelem ve společném obydlí, pokud se toto nakládání vyznačuje vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti a současně i svou trvalostí, a poškozená osoba ho považuje za těžké příkoří (shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2011, sp. zn. 7 Tdo 1177/2011).
86. Trestný čin týrání osoby žijící ve společně obývaném obydlí se považuje za trestný čin trvající (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 15 Tdo 887/2014), pro který je typické souvislé páchaní nerozpadající se do dílčích útoků (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2017, sp. zn. 4 Tdo 1004/2017). Trvající trestný čin je takový čin, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav, jež následně udržuje. Znak trvání se vyznačuje plynulostí navozeného protiprávního stavu, který existuje nepřetržitě až do ukončení tohoto stavu. Trestné činy trvající se posuzují jako jediné jednání, ať protiprávní stav trvá sebedéle. Zakonodárce při vymezení

trvajícího trestného činu spatřuje škodlivost činu v tom, že pachatel udržuje protiprávní stav, a postihováno je toto udržování protiprávního stavu. Míra škodlivosti takového trestného činu pro společnost (viz § 12 odst. 2 tr. zákoníku) se postupem doby buď nemění, anebo se zvětšuje tím více, čím déle čin trvá.

87. Objektivní stránka trestného činu týrání podle § 199 tr. zákoníku předpokládá, že musí být jednoznačné, kdo je „tyran“ a kdo je „oběť“. V případě partnerského vztahu (XXX) obžalovaného XXX s poškozenou XXX tomu takto bylo. V trestní věci docházelo k dlouhodobému atakování poškozené obžalovaným, které vykazovalo jasný a prokazatelný poměr pachatel – oběť, jak je to vyžadováno trestním zákoníkem, a které současně naplnilo znak fyzického a psychického týrání osoby blízké – XXX, jež je základním atributem skutkové podstaty trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí. Obžalovaný poškozenou XXX XXX. Vzbuzoval v poškozené pocit, XXX. Obžalovaný poškozenou zastrášoval XXX.
88. Není nutné, aby u týrané osoby vznikly následky na zdraví v podobě zranění či jiné obdobné újmy. Týrání poškozené obžalovaným však bylo zakončeno útokem ze dne XXX, kdy bylo vyvinuto obžalovaným fyzické násilí, jež způsobilo XXX do oka poškozené závažné zranění, které pouze nedosáhlo intenzity následku těžké újmy na zdraví, která však bezprostředně ve věci hrozila a obžalovaný byl s takovým následkem v době činu srozuměn. Poškozená navíc po útocích obžalovaného během vztahu XXX.
89. Vyšší stupeň hrubosti a bezcitnosti je požadavek, který se vztahuje k týrání pachatele jako celku. Jednotlivé dílčí akty jednání pachatele, jsou-li posuzovány izolovaně, *samy o sobě* ani nemusí být nutně vždy v jednotlivostech natolik závažné (z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 3 Tdo 283/2017). Podstatné je, že vyššího stupně hrubosti a bezcitnosti dosahují ataky pachatele v kontextu daném konkrétními okolnostmi, za kterých k nim dochází, svou povahou, návazností, četností, opakováním, stupňováním intenzity, charakterem vzájemného vztahu pachatele a týrané osoby apod. Jsou-li jednotlivé dílčí akty jednání pachatele nazírány v daných souvislostech a zejména pak jako jeden celek, reálně je dáno v úvahu, že celé jednání pachatele vyznívá z hlediska stupně hrubosti a bezcitnosti mnohdy i více závažně, než když jsou jednotlivé dílčí akty jednání pachatele hodnoceny odděleně či samostatně.
90. Týrání nemusí mít jen povahu fyzického násilí, avšak je založeno i na působení psychických útrap, na emočním nebo sociálním násilí. Formy týrání mohou mít různou povahu. V případě týrání jako znaku zvolené skutkové podstaty se nemusí jednat jen o jednu formu týrání, tyto se mohou kombinovat, a kombinace takových forem vedla v posuzované věci i k tomu, že poškozená jednání obžalovaného proti sobě pocítovala mnohem více intenzivně – jako hrubé, těžké příkoří. Pro psychické týrání je typické adresné používání vulgarismů, nadávek, urážek, vyhrožování, zesměšňování, ponižování oběti, nebo i zakazování poškozené některých úkonů.
91. Poškozená XXX vlivem častého a důrazného fyzického a psychického týrání, které bylo dlouhodobé, žila v XXX. Okolnost, jak pocítovala poškozená osoba jednotlivé násilné útoky, například i když byla více XXX, sama o sobě nesnižuje společenskou škodlivost činu (z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. 3 Tdo 1234/2015). Na jednání pachatele se nahlíží jako na celek, takže pokud takové jednání spočívá ve fyzických útocích a v častém psychickém působení pachatele na poškozenou, je bezpochyby způsobilé naplnit znak „týrání“ ve smyslu zákona. Poškozená XXX se i podle znaleckého posudku z odvětví psychologie a vlastní svědecké výpovědi XXX. Byla vystavena dlouhodobé nadměrné zátěži ve vztahu s obžalovaným a podle symptomů byla psychologickým znaleckým posudkem označena za pravou oběť domácího násilí. Poškozená podle doložené zprávy XXX.
92. Poškozená XXX svědecky uvedla, že některé útoky obžalovaného byly provedeny ve stavu po požití alkoholu obžalovaným. Skutečnost, že obžalovaný podle znalce – psychiatra XXX. O požívání XXX. Z protokolu o ohledání místa činu ze dne XXX a fotodokumentace se podávalo,

že u XXX byla nalezena plachta, pod kterou bylo 8 zahradnických přepravek zcela naplněných lahvemi s pivy různých značek.

93. Obžalovaný páchal čin týrání poškozené po delší dobu podle § 199 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Jednání obžalovaného trvající – ač nebylo zcela soustavné – XXX, a to s jasně vymezenou rolí agresora a oběti v podobě poškozené XXX, vykazující znaky domácího násilí fyzického i psychického, dosáhlo naprosto jednoznačně hranice trestného činu. Nemá význam, že mnohé fyzické ataky na poškozenou nebyly takové intenzity, aby poškozená během doby vztahu musela vyhledat lékařskou pomoc. Proti poškozené však byly vedeny obžalovaným i značně závažné fyzické útoky, když v souhrnu se jednalo o razantní domácí násilí, u kterého byla poškozená po dobu vícero let vystavena XXX, včetně donucování k XXX (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2014, sp. zn. 4 Tdo 1042/2014).
94. Těžká újma na zdraví podle § 199 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku u poškozené nebyla jednáním obžalovaného způsobena. Posttraumatická stresová porucha u poškozené nenastala.
95. Agresorem se pro účely skutkové podstaty týrání osoby žijící ve společném obydlí, ač tato skutková podstata s pojmem „agresor“ *explicite* neoperuje, nerozumí jen typický agresor, tyran s duševní poruchou apod., avšak pachatel – osoba týrající oběť –, který má jednoznačnou roli tzv. agresora v partnerském vztahu, když působí fyzické a psychické ataky proti poškozené. Takový byl i případ obžalovaného, který nepochybně nejednal s poškozenou soustavně každý den zle a hrubě, ovšem způsob, jakým s poškozenou velmi často nakládal, a v takovém způsobu jednání a chování pokračoval po dobu celého vztahu od roku XXX v různých intervalech, znamenal pro poškozenou rozhodně nikoli nadnesený XXX.
96. Objektem trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí je zájem společnosti na ochraně osob před tzv. domácím násilím, tedy jak osob blízkých, tak i jiných osob žijících ve společném obydlí s pachatelem. Týráním je jak zlé nakládání působením fyzických útrap, tak zlé nakládání v oblasti psychické. Trvalost pachatelova jednání je nutno posuzovat v závislosti na intenzitě zlého nakládání. Nevyžaduje se, aby šlo o jednání *soustavné* (z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 8. 2017, sp. zn. 3 Tdo 746/2017). Nesoustavnost zlého chování obžalovaného se podávala z výpovědi některých svědků (např. XXX), a v podstatě i samotné poškozené XXX, která po část doby považovala XXX – byť v intencích toho, co poškozená svědecky vypověděla k situaci mávání letáky obžalovaným před obličejem poškozené, že podle přítomné kamarádky XXX mohla být XXX, mohla mít poškozená XXX také posunutou hranici hodnocení chování muže k ženě, které nepovažovala za v nepořádku.
97. Fyzické napadání poškozené ze strany obžalovaného bylo doplněno i dlouhodobým psychickým násilím. Toto vše vcelku zvyšovalo intenzitu působení na XXX, jež relevantně mohla vnímat jednání pachatele – obžalovaného XXX jako XXX. Trvalý, ač během let ne soustavný psychický nátlak, který byl vyvíjen ze strany obžalovaného na poškozenou, byl v daném případě *nade vše pochybnost* prokázán.
98. Po zhodnocení provedených důkazů a pečlivém uvážení všech okolností případu soud dospěl k závěru, že prokázané jednání obžalovaného naplňuje všechny znaky skutkové podstaty trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí, a to i kvalifikované skutkové podstaty, s ohledem na delší dobu trvající závažné fyzické a psychické týrání poškozené XXX obžalovaným.

2. Znásilnění souloží

99. Ač soudu nebylo známo, kdy z časového hlediska došlo ke znásilněním poškozené, a nebylo tak možno jasně stanovit dílčí útoky pokračujícího trestného činu znásilnění – a proto ani nebyla dovoditelná blízká časová souvislost podle § 116 tr. zákoníku –, soud akcentuje, že zločin týrání

osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku je trvajícím trestným činem, v rámci kterého ke znásilnění poškozené docházelo, a proto pro vyslovení viny trestným činem znásilnění postačoval časový rámec shodný s datací páchaní trestného činu týrání poškozené. Znásilnění by ani nebylo z pohledu trestní odpovědnosti promlčeno již z titulu § 34 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, když byl v promlčecí době páchán trestný čin týrání.

100. Trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (zvláště závažný zločin) se obžalovaný dopustil tak, že poškozenou násilím donutil k pohlavnímu styku a spáchal takový čin souloží. Objektem trestného činu znásilnění je právo člověka (ženy či muže) na svobodné rozhodování o pohlavním životě.
101. Za násilí se podle § 185 tr. zákoníku považuje použití fyzické síly ze strany pachatele za účelem překonání či zamezení vážně myšleného odporu poškozené osoby a dosažení pohlavního styku proti vůli jiného. Není ani nezbytné, aby poškozená osoba kladla zřejmý fyzický odpor. Postačuje, pokud pachatel musela být zjevná nevole osoby s pohlavním aktem (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 11 Tdo 294/2014, nebo ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. 3 Tdo 885/2018).
102. Jednání obžalovaného představovalo charakter soulože, když XXX. Podstatou soulože je spojení pohlavních orgánů muže a ženy. V tomto ohledu šlo o spojení, ve kterém figurovaly pohlavní orgány poškozené XXX i obžalovaného (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2010, sp. zn. 7 Tdo 841/2010). Samotná délka takových vniknutí penisu do pochvy poškozené neměla význam. Obžalovaný byl podle svědecké výpovědi poškozené XXX jasně veden záměrem dosáhnout pohlavního uspokojení. Inkriminovaným jednáním obžalovaného tak bylo zasaženo právo poškozené svobodně rozhodovat o vlastním pohlavním životě (viz *z obecného hlediska* rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 4 Tdo 1311/2017). U znásilnění obžalovaný nejednal opakovaně – ve více případech v žádném skutkovém omylu a XXX. Viz bod 71. odůvodnění rozsudku.

3. Pokus těžkého ublížení na zdraví

103. Jednočinný souběh trestných činů těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku a trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku je možný (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2014, sp. zn. 6 Tdo 400/2014). Pokud součástí týrání poškozené byl i mechanismus, který bezprostředně hrozil vznikem těžké újmy na zdraví poškozené v podobě delší dobu trvající poruchy zdraví v kontextu se zraněním oka, jde o zcela relevantní součást skutkového děje, která není dostatečně zahrnuta v § 199 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, i se zřetelem k trestní sazbě oproti ustanovení § 145 odst. 1 tr. zákoníku.
104. Pro závěr, že obžalovaný spáchal pokus zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1 tr. zákoníku, nebylo u posuzování subjektivní stránky činu rozhodné, že poškozené nevznikla těžká újma na zdraví v podobě poruchy zdraví předpokládané v ustanovení § 122 odst. 2 tr. zákoníku, avšak to, že k takovému následku jednání obžalovaného směřovalo. Závěr o zavinění obžalovaného se v takovém případě odvíjel od skutkového stavu, že jednal v úmyslu takovou těžkou újmu na zdraví způsobit, a plynul především z povahy a způsobu jednání, kterým obžalovaný na tělesnou integritu poškozené útočil. Úmysl u pokusu trestného činu (bez ohledu na to, zda fakticky dojde k zamýšlenému účinku) musí zahrnovat především pachatelovu skutečnou vůli dokonat trestný čin. To, že takový následek nenastane (a čin není dokonán), je objektivní okolností odvíjející se mimo vůli pachatele, a proto není z hlediska subjektivní stránky určující (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2014, sp. zn. 8 Tdo 1073/2014).
105. Pokus zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1 tr. zákoníku byl spáchán jednáním pro společnost nebezpečným, které bezprostředně směřovalo

k tomu, aby obžalovaný poškozené XXX úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, a kterého se obžalovaný dopustil v úmyslu (nepřímém) tento trestný čin spáchat, kdy k dokonání trestného činu nedošlo. Pokus zkoumaného trestného činu byl charakterizován nedostatkem účinku (následku) v podobě těžké újmy na zdraví. Byl spáchán, když došlo k tzv. prostému úmyslnému ublížení na zdraví poškozené, které nedosahovalo závažnosti těžké újmy na zdraví, ač takový těžký následek hrozil.

106. Těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 tr. zákoníku se rozumí vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění, a to například „delší dobu trvající porucha zdraví“. Za těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku je třeba považovat citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozené, pokud vážná porucha zdraví omezovala způsob života poškozené nejméně po dobu 6 týdnů, nebo vyžadovala značnou délku léčení a pracovní neschopnosti výrazně přesahující 6 týdnů a podstatně omezovala poškozenou v běžném způsobu života (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 11. 2017, sp. zn. 8 Tdo 1341/2017, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2014, sp. zn. 6 Tdo 122/2014).
107. Zavinění vyjadřuje vnitřní vztah pachatele k následku jednání. Subjektivní stránka je takovým psychickým vztahem pachatele, který nelze přímo pozorovat, a na zavinění lze proto usuzovat ze všech okolností případu, za kterých ke spáchání činu došlo. Závěr o zavinění obžalovaného ve formě nepřímého úmyslu – srozumění s následkem těžké újmy na zdraví podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku – byl ve věci podložen výsledky dokazování. Relevantní byly okolnosti, za kterých se útok dne XXX stal, jaký mechanismus vzniku poranění byl znalecky prokázán, jakou intenzitu násilí zvolil obžalovaný, jakým předmětem bylo útočeno – XXX jako tvrdý předmět, a dále jaké nebezpečí pro napadenou poškozenou z útoku hrozilo (*obecně* k tomu viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2017, sp. zn. 8 Tdo 82/2017).
108. Znalec – soudní lékař MUDr. Petr Baláž popsal, že pro mechanismus vzniku poranění a předmět, kterým bylo zranění způsobeno, mohlo dojít ke vzniku více závažné poruchy zdraví, která by dosahovala povahy těžké újmy na zdraví, kdy mohlo nastat poranění izolovaných či postihujících současně více nitroočních struktur v různých částech oční koule, a to například poškození rohovky, krvácení do přední oční komory či poranění závěsného aparátu s posunem čočky, krvácení do sklivce, poranění cévnatky, případně poranění sítnice, což jsou poranění vyžadující specializované odborné lékařské ošetření a obvykle i chirurgickou léčbu za hospitalizace (nitrooční operaci, ošetření laserem) s délkou léčení pohybující se v řádu více týdnů.
109. Obžalovaný musel s ohledem na blízké vzájemné postavení poškozené, způsob a sklon XXX a sílu vedení fyzického útoku směrem k hlavě poškozené být srozuměn s tím, že by mohl poškozené způsobit i těžké ublížení na zdraví. Koště s násadou vykazovalo povahu předmětu, který, pokud je použit k úderu do hlavy, vede to zpravidla k vážnému zranění (obdobně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. 7 Tdo 1063/2015, a to k násadě od zahradnického náčiní).
110. Soud pro úplnost dodává, že pokud obžalovaný potvrzoval jen nedbalostní ublížení na zdraví, jednak byla obhajoba obžalovaného vyvrácena, jednak nešlo o doznání se k činu jako polehčující okolnost, když trestní stíhání bylo vedeno pro pokus úmyslné těžké újmy na zdraví, a jednak vina trestným činem ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 tr. zákoníku vyžaduje, aby byla porušena důležitá povinnost plynoucí ze zaměstnání, povolání, postavení, funkce, nebo uložená pachateli zákonem – o takový případ se ani nejednalo.

4. Subjektivní stránka

111. Obžalovaný minimálně u každého ze souzených trestných činů věděl, že by svým jednáním mohl ohrozit nebo porušit zájem chráněný trestním zákoníkem, a pro případ takového následku byl s tímto srozuměn. Trestnou činnost v rozsahu základní i kvalifikované skutkové podstaty tak obžalovaný spáchal nejméně v nepřímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Pokud

u znásilnění byl veden přímý fyzický nebo výslovný slovní odpor poškozené, pak byly takové útoky znásilnění obžalovaným spáchány u základní i kvalifikované skutkové podstaty nepochybně v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

D. Trest

112. V rámci stanovení druhu a výměry trestu soud hodnotil povahu a závažnost spáchaných trestných činů, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného, dosavadní způsob života a možnosti nápravy obžalovaného. Dále bylo posuzováno i chování obžalovaného po spáchání činů. Konečně soud hodnotil i účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného.
113. Povaha a závažnost trestných činů jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činy dotčen, způsobem provedení a následky činů, okolnostmi, za kterých byly činy spáchány, osobou pachatele, mírou zavinění a pohnutkou, záměrem nebo cílem. Soud musí při stanovení druhu a výměry trestu hodnotit polehčující a přitěžující okolnosti podle § 41 a § 42 tr. zákoníku, dobu, která uplynula od spáchání trestných činů, případnou změnu situace a délku trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu.
114. Obžalovanému nebylo z pohledu zákona, ochrany veřejného zájmu i principu proporcionality možno uložit trest odnětí svobody jako trest podmíněný. Úkolem soudu je, aby poskytoval ochranu nejen základním právům obžalovaného, avšak aby bylo dosaženo především účelu trestu v celém komplexu. Soud proto musel dbát na to, aby omezení práva obžalovaného na osobní svobodu ukládaným trestem a veřejný zájem na potrestání obžalovaného byly ve spravedlivé rovnováze. Bylo tak nutno rozumně zohlednit veškeré okolnosti případu a osobu obžalovaného. Závažnost trestných jednání obžalovaného byla značně vysoká. Obžalovanému nepolehčoval ani následný přístup k trestní věci.
115. Soud konstatuje, že v posuzované věci bylo nutno obžalovanému XXX uložit **úhrnný trest** podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Uložení úhrnného trestu je možné tehdy, odsuzuje-li soud obžalovaného za dva nebo více trestných činů. Ve věci šlo o souběh trestných činů, za který bylo adekvátní podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložit úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody.
116. Polehčující okolností nebylo u obžalovaného doznání trestného jednání k žádnému z trestných činů.
117. Na obžalovaného se nehledělo jako na recidivistu, avšak jako na osobu soudně netrestanou. V opisu z rejstříku trestů má 2 záznamy, u kterých se na obžalovaného hledí, jako by nebyl odsouzen, v prvním případě výkonem trestu obecně prospěšných prací a ve druhém případě z rozhodnutí soudu o zahlazení odsouzení. Trestní odsouzení jsou staršího data – z let XXX. V opisu z evidence přestupků a podle zprávy Městského úřadu XXX nemá obžalovaný žádný záznam pro přestupek. Soud však z pohledu osoby obžalovaného poznamenává, což lze hodnotit, že u 2. záznamu v opisu z rejstříku trestů se jednalo o odsouzení za trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr. zákona, tedy opět o zásah do osobnostního práva jiné osoby. Polehčující okolnost dosavadního vedení řádného života podle § 41 písm. o) tr. zákoníku je spojena i s hodnocením osoby obžalovaného co do celkové bezúhonnosti, a toto o obžalovaném prizmatem opisu z rejstříku trestů nebylo možno konstatovat – byť soud opakuje, že ve prospěch obžalovaného zhodnotil, že nemá obecnou přitěžující okolnost recidivy podle § 42 písm. p) tr. zákoníku a dosud ani nikdy nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody.
118. Přitěžující okolností bylo u obžalovaného spáchání více trestných činů ve smyslu § 42 písm. n) tr. zákoníku. Vysoce závažným hlediskem bylo, že obžalovaný byl odsouzen za 3 zločiny, a z toho 2 zvláště závažné zločiny (znásilnění a pokus těžkého ublížení na zdraví). Soud u výroku o trestu zohlednil pokus trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, a to v intencích § 39 odst. 6 písm. c) tr. zákoníku. Soud vzal u délky trestu v potaz i formu zavinění –

nepřímý úmysl podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku mj. ve vztahu k pokusu těžkého ublížení na zdraví poškozené, kdy podle ustanovení § 145 odst. 1 tr. zákoníku s nejvíce přísnou trestní sazbou byl ukládán úhrnný trest.

119. Soud u druhu a délky trestu komplexně zhodnotil veškeré okolnosti případu, které byly značně závažné – psychické týrání bylo důrazné a zlé, XXX. U pokusu těžkého ublížení na zdraví vznikl vážný následek na zdraví poškozené, který poškozenou jen neomezoval v obvyklém způsobu života či léčbou tak, aby šlo o dokonanou těžkou újmu na zdraví. Oční vyšetření poškozené k objektivizaci následku, který poškozená sama uvedla, nebylo provedeno – podle znalce by to soudně lékařsky neovlivnilo znalecký závěr o neexistenci těžké újmy na zdraví.
120. Pokud jde o delší dobu páčání trestného činu, toto bylo zohledněno již samou kvalifikovanou skutkovou podstatou činu podle § 199 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Doba více let týrání ovšem výrazně přesahovala dobu podle judikatury nutnou k trestnosti tohoto činu v řádu měsíců (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 7 Tdo 1294/2015). Podle znaleckého dokazování k osobě poškozené a svědecké výpovědi poškozené XXX však nebyly ve vztahu s obžalovaným vždy jen špatné momenty. Poškozená mnohdy navíc činila XXX, nebylo možno dovodit konkrétní četnost útoků znásilnění se zřetelem k nutnému úmyslnému zavinění obžalovaného.
121. Soud u druhu a délky trestu zohlednil i relevantní nedostatek sebereflexe obžalovaného, který pouze proklamoval lítost nad zraněním oka poškozené (odškodnění nabídl až v závěrečné řeči přes obhájkyň, a to nikoli formou doznání se k činu), a jinak u obžalovaného jakýkoliv markantní kritický náhled na způsob vlastního chování k poškozené zcela absentoval. Obžalovaný se naopak vyslovil tak, že byl napadán poškozenou psychicky i fyzicky, pro XXX. Dá se říci, že obžalovaný sám sebe stavěl do postavení oběti nastalých událostí. Ve vlastním chování ani podle znalce – psychologa nespatořoval závadový charakter a domníval se, že by bylo možno obnovit rodinné soužití s poškozenou a dětmi.
122. Útoky obžalovaného se odehrály v některých případech i v přítomnosti nezletilých dětí, nebo znásilnění bylo vykonáno XXX, což u obžalovaného dále zvyšovalo závažnost trestných činů týrání a znásilnění. Nezletilá dcera XXX byla mimo jiné přítomna XXX.
123. Soud pak dále u trestu co do možností nápravy obžalovaného zhodnotil, že u obžalovaného je podle znalce – psychologa možná resocializace. Obžalovaný není XXX. Hodnotová orientace je u obžalovaného XXX. XXX.
124. Za přiměřený **úhrnný trest** v rámci zákonné trestní sazby, která podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku činí 3 léta až 10 let, shledal soud vzhledem k osobě obžalovaného a závažným okolnostem případu (ad shora) trest odnětí svobody v dolní polovině zákonné trestní sazby (o 1 rok pod polovinou trestní sazby), avšak o 2,5 roku nad spodní hranicí sazby, a to trest v trvání **5 let a 6 měsíců**. Nejedná se o trest mírný ani nelegitimně přísný. Soud podotýká, že trestní sazba podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku má značně široké rozpětí. Soud dále zohlednil veškeré okolnosti shora vymezené, ze kterých akcentuje pro uložení trestu pod polovinou zákonné trestní sazby mj. skutečnost, že obžalovaný dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody a na obžalovaného se hledí jako na prvotrestanou osobu. Soud má za to, že takto uloženým druhem a délkou trestu bude účelu trestu dosaženo.
125. Soud pokládal za nezbytné a proporcionální okolnostem případu – odsouzení za 2 zvláště závažné zločiny a 1 zločin – uložit obžalovanému trest odnětí svobody ve výměře 5 let a 6 měsíců, a nikoli trest kratší, a tedy současně jako trest nepodmíněný, neboť podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody je přípustný jen u odnětí svobody do 3 let. Obžalovanému bylo i podle povahy a závažnosti trestní věci nutno uložit nepodmíněný trest odnětí svobody. Trest odnětí svobody v trvání 5 let a 6 měsíců se jevil pro obžalovaného pohledem okolností případu dostatečně účelným trestem.

126. Pokud soud ukládá trest, musí celkově zvažovat, zda je zásah trestu do života obžalované osoby možno považovat za proporcionální (viz náleží Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1305/09). Smyslem a účelem trestu v obecném smyslu je ochrana společnosti před kriminalitou. Trest ukládaný pachateli v sobě spojuje jak moment trestní represe a prevence ve vztahu k pachateli (individuální represe a individuální prevence), tak i moment výchovného působení na ostatní členy společnosti (generální prevence). Prevenci i represí je třeba chápat v každém individuálním případě vyváženou formou, neboť jen pak individuální prevence působí jako prostředek prevence generální. Povýšení momentu trestní represe by ve skutečnosti znamenalo trestání v rozporu se zákonem (viz *obecně* náleží Ústavního soudu ze dne 23. 4. 1998, sp. zn. IV. ÚS 463/97).
127. Soud dovodil, že nebyl-li obžalovaný dosud nikdy ve výkonu trestu odnětí svobody, bude nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 5 let a 6 měsíců pro obžalovaného dostatečným ponaučením, aby nepáchal trestné činy, a není tak nezbytné působit na obžalovaného delším trestem odnětí svobody. Soud zdůrazňuje, že trest musí být i v délce účelný a sledovat možnosti nápravy pachatele. U obžalovaného resocializace nebyla ani podle znalce – psychologa vyloučena, a delší trest odnětí svobody by nebyl proporcionální.
128. Pro výkon trestu odnětí svobody byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do **věznice s ostrahou**, neboť nebyly dány podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, a jiné typy věznic zákonná úprava již od 1. 10. 2017 nezná.

E. Náhrada nemajetkové újmy

129. Poškozená XXX v trestním řízení vznesla požadavek na náhradu nemajetkové újmy na zdraví v podobě bolestného v částce 100 000 Kč.
130. Soud nepochybně, že u poškozené XXX došlo k vážné újmě na zdraví v důsledku útoku obžalovaného ze dne XXX. Nebyl však jednoznačně prokázán rozsah náhrady nemajetkové újmy v podobě částky bolestného. Z metodiky Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví sp. zn. Cpjn 14/2014 (část D.) se podává doporučení, aby jako důkaz byl používán znalecký posudek, který ve věci nebyl proveden a podstatně by protahoval trestní řízení. Netřeba akcentovat větší váhu znaleckého posudku z pohledu důkazního oproti listině, která byla jako důkaz k tomuto předložena – posudek o bolestném od lékaře XXX. Ač by bylo možno považovat listinu ze dne XXX od tohoto lékaře i za odborné lékařské vyjádření, z provedení dokazování a samotného označení listiny bylo patrné, že byla vyhotovena na formuláři Kooperativy pojišťovny, a soud ji nepokládá za dostatečnou. Metodika Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví sp. zn. Cpjn 14/2014, byť nejde o závazné rozhodnutí, avšak jedná se o relevantní materiál obsahující náhled na klíčové otázky, uvádí, že se doporučuje, aby částka náhrady nemajetkové újmy i v podobě bolestného byla postavena na znaleckém posudku, který by byl vypracován znalcem v oboru zdravotnictví, odvětví odškodňování nemateriálních újem na zdraví, který by splňoval mimo jiné kvalifikační předpoklad ve formě nadstavbového kursu Odškodňování újem na zdraví podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), k určení bolestného apod. V tomto rozsahu byla tedy poškozená odkázána ve zbytku s nárokem na náhradu nemajetkové újmy – bolestného podle § 229 odst. 2 tr. řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.
131. Poškozená dále v trestním řízení uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích v částce 200 000 Kč za zásah do osobnostních práv. Práva na ochranu osobnosti jsou mimo jiné právo na zdraví, svobodu a důstojnost (viz § 81 obč. zák.). Tato práva byla u poškozené závažnou formou ze strany obžalovaného porušena. Obžalovaný dlouhodobě poškozenou týral, a v rámci týrání používal proti poškozené i XXX, a v neposlední řadě zasáhl i do oblasti zdraví poškozené fyzickým atakem ze dne XXX, pro který má poškozená vážný následek na oku, byť nedosahující po trestněprávní stránce těžké újmy na zdraví.

132. Na zadostiučinění v penězích má tedy poškozená nepochybný nárok. Soud podle § 2957 obč. zák. zohlednil u způsobu i částky náhrady nemajetkové újmy okolnosti hodné zvláštního zřetele, a to úmyslný zásah obžalovaného do osobnostních práv poškozené. Soud vzal v potaz, že u újmy na zdraví vzniklé z útoku ze dne XXX se jednalo o úmysl nepřímý, nikoli přímý. Soud bral v úvahu i XXX.
133. Soud proto podle § 2956 obč. zák., podle kterého bylo třeba odčinit i způsobené duševní útrapy poškozené, a podle § 2958 obč. zák. v poměru ke vzniku nemajetkové újmy u ublížení na zdraví, rozhodl tak, že obžalovaný odčiní újmu poškozené peněžitou náhradou, která vyvažuje vytrpěné bolesti z týrání a znásilnění a další nemajetkové újmy. Poškozená XXX byla podle znalkyně – psychologky vystavena dlouhodobé, nadměrné zátěži (stres, konflikty, frustrace), a v důsledku toho došlo k oslabení zdravých osobnostních kompetencí poškozené k ochraně a uhájení vlastních práv. U zohlednění újmy na zdraví po útoku ze dne XXX do rozsahu zadostiučinění v částce 150 000 Kč zde nešlo o bolestné ani ztížení společenského uplatnění, ovšem o jinou nemajetkovou újmu, kdy bylo zasaženo do života poškozené porušením zdraví na oku, neboť byla omezena na běžném způsobu života nejen bolestmi, avšak i jiným způsobem – u čtení, práce na počítači, podnikání, a trpí dlouhodobě minimálně subjektivně horší viditelností pravého oka dolů a do strany.
134. Soud u částky zadostiučinění 150 000 Kč zhodnotil, že u poškozené XXX nenastala ani psychická porucha přizpůsobení se, ani posttraumatická stresová porucha, byť tyto nevznikly i z důvodu vyšší psychické odolnosti poškozené na zátěžové situace. U poškozené nebyla dána ani těžká újma na zdraví po útoku ze dne XXX, s ohledem na míru citelnosti omezení v běžném způsobu života.
135. Náhrada imateriální újmy pak se zřetelem ke způsobu jednání obžalovaného, nadměrné psychické zátěži, které byla poškozená v partnerském vztahu vystavena, se XXX z obžalovaného během vztahu, a ke všem okolnostem případu byla soudem v adhezním řízení určena na částku **150 000 Kč**, v relaci ke 3 zločinům spáchaným obžalovaným proti poškozené, kdy byl způsoben zásah do více práv na ochranu osobnosti – a tyto zásahy byly závažné, dlouhodobé či opakované a protrahované.
136. Obžalovanému tedy byla podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost, aby poškozené XXX na náhradě nemajetkové újmy zaplatil částku 150 000 Kč, která byla odpovídající zásahu do osobnostních práv poškozené, i se zřetelem k psychickému stavu poškozené, který je nyní dobrý – jak sama svědecky uvedla. Se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy byla pak poškozená podle § 229 odst. 2 tr. řádu pro nedostatek podkladu pro vyslovení povinnosti k náhradě nemajetkové újmy ve vyšší částce odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
137. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. 4 Tdo 1402/2015, na který odkazoval zmocněnec poškozené, se vyslovoval jen k náhradě za duševní útrapy osobám blízkým podle § 2959 obč. zák., tedy k nárokům na jednorázové odškodnění pozůstalých osob. Nedopadá tedy na souzenou věc.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho opisu podat k Okresnímu soudu v Pardubicích odvolání. O odvolání rozhoduje Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, pokud toto porušení mohlo

způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Pardubice 4. dubna 2019

JUDr. Jana Bílková, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu